

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ระหว่างนักศึกษากับผู้สอน และระหว่างนักศึกษาด้วยกันโดยยึดนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนเป็นผู้ส่งเสริม สนับสนุน และเป็นแหล่งข้อมูล ที่ช่วยให้นักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และมีวัตถุประสงค์ให้ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับนี้มีความรู้ความสามารถอย่างลึกซึ้งเฉพาะสาขา มีความสามารถในการทำวิจัยทางพยาบาลเพื่อพัฒนาองค์ความรู้เฉพาะสาขาวิชา และนำผลการวิจัยไปพัฒนางานวิชาชีพ สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการสอน การบริหารและบริการพยาบาล รวมทั้งสามารถเป็นผู้นำในการพัฒนางานวิชาชีพพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สภาการพยาบาล, 2540; คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541; Tilden, 1989)

การเข้ามาศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต นักศึกษาต้องประสบกับสถานการณ์ในการศึกษาที่แตกต่างไปจาก การเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี และลักษณะการปฏิบัติงานก่อนเข้ารับการศึกษาลหลายประการด้วยกัน ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทั้งจากเอกสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การใช้ความคิดเชิงวิเคราะห์และสังเคราะห์ การอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักศึกษากับผู้สอน และระหว่างนักศึกษาด้วยกัน การฝึกเป็นผู้นำในการอภิปรายหรือสัมมนาในเรื่องที่ได้รับมอบหมาย การฝึกปฏิบัติทางคลินิกที่ต้องนำความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษาไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม และการเตรียมความพร้อมในการทำวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ นักศึกษายังต้องประสบกับสถานการณ์อื่นที่นอกเหนือไปจากสถานการณ์การศึกษา ได้แก่ ความคาดหวังของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดของนักศึกษา และความจำกัดในเรื่องเวลา จากระเบียบการอนุญาตให้ลาศึกษาต่อ และระเบียบของมหาวิทยาลัยที่คาดหวังให้นักศึกษาสำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่กำหนดในหลักสูตร

จากประสบการณ์ของผู้วิจัย และจากข้อมูลที่ได้รับจากเพื่อนนักศึกษาพบว่า ขณะศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต นักศึกษาแต่ละคนจะมีการประเมินค่าต่อสถานการณ์ที่เผชิญแตกต่างกัน คือ มีทั้งประเมินว่าเป็นประโยชน์แก่ตัวนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาได้รับการพัฒนาความรู้อย่างมาก มีวิสัยทัศน์ที่กว้างขึ้น เพิ่มโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และประเมินว่าทำให้เกิดความเครียด ได้แก่ มีความเครียดจากลักษณะการเรียนการสอน การทำวิทยานิพนธ์ และ

ความกดดันจากเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ ซึ่งนักศึกษาแต่ละคนมีการรับรู้ต่อสถานการณ์ต่างกัน มีทั้งในลักษณะที่รับรู้ว่าเป็นประโยชน์และเป็นความเครียด

จากทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ของลาซารัสและฟอล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1984) กล่าวว่า บุคคลจะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา ความเครียดและการตอบสนองของบุคคลจะขึ้นอยู่กับการประเมินค่าทางปัญญาของบุคคลต่อสถานการณ์นั้น ๆ โดยที่การประเมินค่าทางปัญญาเป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ความคิดตัดสินใจสถานการณ์ที่ตนประสบว่ามีผลต่อตนเองอย่างไร เป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยการประเมินค่าทางปัญญาต่อสถานการณ์ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) ไม่เกี่ยวข้องกับตน (irrelevant) 2) เป็นประโยชน์กับตน (benign positive) 3) ก่อให้เกิดความเครียด ซึ่งสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดนี้แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ 3.1) เป็นอันตราย/สูญเสีย (harm/loss) 3.2) คุกคาม (threat) และ 3.3) ท้าทาย (challenge) และการที่บุคคลจะมีการประเมินค่าทางปัญญาในลักษณะใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการประเมินค่าทางปัญญา 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านสถานการณ์ (situational factors) และปัจจัยส่วนบุคคล (personal factors)

จากการทบทวนวรรณกรรม และจากการวิเคราะห์สถานการณ์ในการเรียนการสอนในระดับพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ทำให้ทราบว่าปัจจัยด้านสถานการณ์และปัจจัยส่วนบุคคล ที่อาจจะมีผลต่อการประเมินค่าสถานการณ์ของนักศึกษาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตมี ดังนี้

ปัจจัยด้านสถานการณ์ ในสถานการณ์การเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต นักศึกษาต้องประสบกับสถานการณ์การเรียนการสอนแบบอภิปราย การสัมมนา การฝึกปฏิบัติงานทางคลินิก ลักษณะการศึกษาที่นักศึกษาต้องค้นคว้าด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ อาจทำให้นักศึกษาเหน็ดเหนื่อยและเกิดความเครียด เบคและคณะ (Beck, Hackett, Srivastava, Mckim & Rockwell, 1997) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ระดับและแหล่งของความเครียดในนักศึกษามหาวิทยาลัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีการรับรู้ความเครียดอยู่ในระดับสูงกว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ และจะต้องเรียนติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน การไม่มีเวลาเป็นส่วนตัว ความกดดันเรื่องเวลา การทำงานหรือการเรียนอย่างหนัก เป็นแหล่งของความเครียดของนักศึกษา นอกจากปัจจัยด้านสถานการณ์การเรียนการสอนแล้ว นักศึกษายังประสบปัจจัยด้านสถานการณ์อื่น ๆ เช่น ความคาดหวังของสถาบัน การศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดของนักศึกษาที่ต้องการให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เช่น มีความสามารถอย่างลึกซึ้งในสาขาวิชาที่ศึกษา มีความสามารถในการทำวิจัย และมีความสามารถในการเป็นผู้นำในการพัฒนาวิชาชีพ รวมทั้งการที่ต้องสำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่กำหนดในหลักสูตร เหล่านี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเกิดความเครียด เบคและศรีวาสตาวา (Beck & Srivastava, 1991) ศึกษาเรื่องการรับรู้ระดับและแหล่งของความเครียดในนักศึกษายาบาลพบว่า ความคาดหวังของสถาบันการศึกษาที่มีต่อนักศึกษาเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้นักศึกษามีความเครียดระดับสูง นอกจากนี้ยังมีสถานการณ์ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่นักศึกษาประสบ ได้แก่ การมีสัมพันธภาพกับบุคคลต่าง ๆ เช่น อาจารย์ เพื่อน

นักศึกษา ถ้านักศึกษามีสัมพันธภาพที่ดีกับอาจารย์และเพื่อนจะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อการ
ศึกษา (Halldorsdottir, 1990 อ้างใน ศรีสุตา งามขำ, 2539) แต่ถ้ามีความขัดแย้งกับอาจารย์ที่
ปรึกษา เพื่อน ต้องเผชิญสภาพการแข่งขันในห้องเรียน เป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาพยาบาลเกิด
ความเครียดได้ (Beck & Srivastava, 1991; Mahat, 1996; Beck, Hackett, Srivastava,
Mckim & Rockwell, 1997)

ด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ที่มีผลต่อการประเมินค่าทางปัญญา เช่น ความ
สามารถในการศึกษา ความเชื่อ บทบาทและเศรษฐกิจ เป็นต้น นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
ศึกษาสูง จะมีความเชื่อว่าตนเองสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียน (Folkman & Lazarus
1985) ความเชื่อดังกล่าวนี้นี้แสดงถึงความมั่นใจของตนเองว่าสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ทำให้
บุคคลมีการประเมินค่าทางปัญญาต่อสถานการณ์ในลักษณะท้าทาย (Lazarus & Folkman, 1984)
นอกจากนั้น การกลับเข้ามาศึกษาต่อทำให้นักศึกษามีทั้งบทบาทหน้าที่ของการเป็นนักศึกษา การ
เป็นสมาชิกของครอบครัวและการเป็นผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งการมีหลายบทบาทของนักศึกษามีผลให้
นักศึกษาเกิดความเครียดได้ (Feldman, 1973 cited in Lengacher, 1993) เมื่อพิจารณาเรื่อง
เศรษฐกิจหรือรายได้ การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก นักศึกษาจะต้อง
รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัว และต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการศึกษาด้วยตนเอง เคริกแลนด์
(Kirkland, 1998) ศึกษาเรื่องแหล่งของความเครียดและการเผชิญปัญหาของนักศึกษาพยาบาล พบว่า
ปัญหาด้านเศรษฐกิจ เป็นแหล่งของความเครียดที่สำคัญแหล่งหนึ่งของนักศึกษา

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การประสบกับสถานการณ์การเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาล
ศาสตรมหาบัณฑิต มีผลทั้งในลักษณะเป็นประโยชน์และอาจจะก่อให้เกิดความเครียดแก่นักศึกษา
ในส่วนที่อาจจะก่อให้เกิดความเครียดนั้น อาจเกิดจากปัจจัยด้านสถานการณ์ในการศึกษาและ
ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งความเครียดที่เกิดขึ้นจะมีผลต่อนักศึกษาทั้งด้านบวกและด้านลบ กล่าวคือ
การมีความเครียดในระดับต่ำถึงปานกลาง เป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตเพราะความเครียดใน
ระดับดังกล่าวจะช่วยให้ร่างกายและจิตใจมีการปรับตัว และพัฒนาไปในทางที่ดี ป้องกันมิให้
บุคคลเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย และความรู้สึกว่าตนเองไม่มีเป้าหมายในชีวิต แต่ถ้าความเครียดอยู่
ในระดับสูง หรือมีความเครียดอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ก็จะเป็นอันตรายหรือก่อให้เกิด
ผลกระทบต่อสุขภาพทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต (บุญดี เพชรรัตน์, 2532; Miller, Smith &
Larry, 1993; Lancaster, 1988) นอกจากนี้ ความเครียดที่เกิดขึ้นเป็นเวลานาน จะทำให้บุคคล
มีความบกพร่องในบทบาทหน้าที่ทั้งในครอบครัว การทำงาน การศึกษา และบทบาทหน้าที่ทาง
สังคมอื่น ๆ หรืออาจนำไปสู่การมีปัญหสุขภาพจิต ในรายที่รุนแรงอาจเป็นโรคจิต โรคประสาท
และการฆ่าตัวตาย เป็นต้น (กรมสุขภาพจิต, 2540) และในด้านการศึกษาพบว่า ระดับของ
ความเครียดมีผลต่อการเรียนรู้ ความตั้งใจ การรับรู้ ความสามารถในการแก้ปัญหา (Miller,
Smith & Larry, 1993) นักศึกษาที่มีความเครียดระดับสูงจะทำให้การเรียนรู้ลดลง และมีผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (Spielberger, 1966 cited in Oermann & Standfest, 1997; Jarmal, 1984, 1985 cited in O' Connor & Bevil, 1996)

การประเมินค่าสถานการณ์ที่แตกต่างกัน มีผลต่อสภาพอารมณ์ การประเมินค่าว่าสถานการณ์นั้นเป็นประโยชน์ จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกพอใจ มีความสุข ยินดีปรีดา การประเมินค่าทางปัญญาต่อสถานการณ์ว่าทำทนาย จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึก กระตือรือร้น ตื่นเต้นเร้าใจให้เกิดความมุ่งมั่น มีความหวัง มีกำลังใจในการพัฒนาตนเอง สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้สึกที่ดีต่อสถานการณ์นั้น ๆ เกิดความมั่นใจและสามารถดึงแหล่งประโยชน์ต่าง ๆ ของตนเองมาใช้ได้มาก ส่วนการประเมินค่าทางปัญญาว่าสถานการณ์นั้นเป็นอันตราย/สูญเสีย จะทำให้บุคคลสูญเสียความสำนึกในคุณค่าของตนเอง ไม่มีความพึงพอใจต่อตนเองและสังคม การประเมินค่าทางปัญญาว่าสถานการณ์นั้นคุกคาม จะทำให้บุคคลเกิดอารมณ์กลัว โกรธ วิตกกังวล (Lazarus & Folkman, 1984; Folkman & Lazarus 1985) ซึ่งอารมณ์ดังกล่าวส่งผลต่อบุคคลแตกต่างกัน เช่น ความวิตกกังวล มีผลต่อกระบวนการรับรู้ เรียนรู้ และความคิด การมีความวิตกกังวลในระดับสูง จะทำให้ความสามารถในการรับรู้แคลง หรือความวิตกกังวลในระดับรุนแรงที่สุดจะทำให้บุคคลสูญเสียการควบคุมตนเอง การรับรู้สถานการณ์ต่าง ๆ ผิดไปจากความจริง เป็นต้น (ชอลดา พันธุเสนา, 2536) ดังนั้น ถ้านักศึกษามีการประเมินค่าทางปัญญาในการศึกษาว่า คุกคาม เป็นอันตราย/สูญเสีย อาจมีผลเสียต่อการศึกษา เช่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ ต้องใช้เวลาในการศึกษามากกว่าที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือไม่ประสบผลสำเร็จในการศึกษา แซคโกและฮูบา (Chacko & Huba, 1991 cited in Beck, Hackett, Srivastava, Mckim & Rockwell, 1997) ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความเครียดและไม่สามารถปรับตัวได้ มักมีปัญหา ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ

นักศึกษาพยาบาลในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อวิชาชีพพยาบาล เนื่องจากบุคคลกลุ่มนี้เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว กลุ่มหนึ่งกลับไปปฏิบัติหน้าที่เป็นอาจารย์พยาบาล มีหน้าที่ในการสอนวิชาการ จัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ นักศึกษาพยาบาล เตรียมนักศึกษาพยาบาลให้มีความรู้ ความสามารถ พร้อมทั้งจะออกไปรับหน้าที่ในการให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอีกกลุ่มหนึ่งกลับไปปฏิบัติหน้าที่เป็นพยาบาลประจำการ ซึ่งมีหน้าที่ให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วย ร่วมกับเป็นผู้นำในการพยาบาล ที่มีส่วนร่วมในการปรับปรุงคุณภาพพยาบาล และศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาการพยาบาล ดังนั้น บุคคลที่จบการศึกษาในระดับพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จึงเป็นบุคลากรที่มีความสำคัญในวิชาชีพพยาบาล เนื่องจากบุคลากรกลุ่มนี้จะเป็นผู้นำในการยกระดับและพัฒนาวิชาชีพพยาบาล ให้มีความก้าวหน้าทัดเทียมกับวิชาชีพอื่น ๆ

จากที่กล่าวมานักศึกษาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จึงนับเป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญในวิชาชีพพยาบาล และคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดเป็นสถาบันการศึกษาที่ผลิตนักศึกษาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่สำคัญ สถาบันหนึ่งที่ได้เปิดการ

เรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สำหรับนักศึกษาไทยตั้งแต่ปี พ.ศ.2529 โดยเปิดสอนแขนงวิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์ เป็นสาขาแรก ปัจจุบันได้เปิดสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก (2) (ทำวิทยานิพนธ์) 8 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์ การบริหารการพยาบาล สุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช การพยาบาลด้านการควบคุมการติดเชื้อ การพยาบาลผู้สูงอายุ การพยาบาลสตรี การพยาบาลกุมารเวชศาสตร์ และการพยาบาลแม่และเด็ก (ปีรับนักศึกษาชั่วคราวในปี 2541) และในปี พ.ศ.2540 ได้เปิดหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต แผน ข (การค้นคว้าอิสระ) ซึ่งไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ และเรียนนอกเวลา (เสาร์-อาทิตย์) 1 สาขาวิชาคือ สาขาการบริหารการพยาบาล นับว่าเป็นสถาบันที่ผลิตนักศึกษาระดับนี้ได้มากสถาบันหนึ่ง

จากสถิติการจบการศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตั้งแต่เปิดหลักสูตรถึงเดือนตุลาคม 2542 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาโดยใช้เวลาเกินกว่าที่กำหนดตามหลักสูตร กล่าวคือ โดยเฉลี่ยใช้เวลา 2.2 ปีขึ้นไป และนานที่สุด 5.11 ปี (บริการการศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542) ซึ่งการใช้เวลาในการศึกษาเกินกว่าที่กำหนดไว้ตามระยะเวลาของหลักสูตร จากข้อมูลที่ได้รับทราบจากนักศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่เกิดจากมีปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ เช่น การได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ช้า การเปลี่ยนหัวข้อวิทยานิพนธ์บ่อย การใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเป็นระยะเวลานานเนื่องจากต้องรอกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ป่วยตามที่กำหนดลักษณะตัวอย่างไว้ รวมทั้งปัญหาจากตัวนักศึกษาเอง ที่เกิดความเครียดและไม่สามารถคิดและศึกษาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ได้ เป็นต้น นักศึกษาจึงไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จภายในระยะเวลาตามหลักสูตรกำหนด ต้องกลับไปทำงานที่หน่วยงานต้นสังกัด ทำให้มีเวลากับการทำงานวิทยานิพนธ์ลดลง ยังมีโอกาสจบการศึกษาช้ามากขึ้น ดังนั้น ถ้านักศึกษามีความเครียด และทำให้ความสามารถในการคิด และการเรียนรู้ลดลง จึงอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อการเรียน การศึกษา ในลักษณะที่ต้องใช้เวลาในการศึกษาเกินกว่าที่กำหนดไว้ตามระยะเวลาของหลักสูตรได้

ดังนั้น ถ้านักศึกษากลุ่มนี้ประเมินค่าทางปัญญาเกี่ยวกับการเรียนการสอนว่าเป็นสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดในลักษณะที่ คุณความ เป็นอันตราย/สูญเสีย อาจส่งผลกระทบด้านลบต่อการเรียน การศึกษา ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพ ซึ่งจะส่งผลให้ไม่สามารถที่จะพัฒนาตนเองและวิชาชีพได้ หรือไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สนใจศึกษาว่า นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก (2) ซึ่งเป็นนักศึกษากลุ่มใหญ่ มีการเรียนการสอนครบทุกสาขาและมีสถานการณ์การเรียนการสอนใกล้เคียงกัน มีการประเมินค่าทางปัญญาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในลักษณะใด เพื่อที่จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดบริการส่งเสริมให้นักศึกษามีการประเมินค่าทางปัญญาต่อสถานการณ์ที่ประสบขณะศึกษาได้

อย่างเหมาะสม ประสบผลสำเร็จ มีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาและวิชาชีพ สามารถกลับไปปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการประเมินค่าทางปัญญาเกี่ยวกับการเรียนการสอนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คำถามการวิจัย

นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มีการประเมินค่าทางปัญญาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (descriptive research) เพื่อศึกษาการประเมินค่าทางปัญญาเกี่ยวกับการเรียนการสอนของนักศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยศึกษาเฉพาะนักศึกษาพยาบาลไทย หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก (2) ทุกสาขาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 68 คน

คำจำกัดความในการวิจัย

การประเมินค่าทางปัญญา หมายถึง ความรู้สึกทางอารมณ์อันเป็นผลกระบวนการที่นักศึกษาประเมินสถานการณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ว่ามีผลต่อตนเองอย่างไร ใน 4 ลักษณะคือ 1) ให้ประโยชน์กับตน 2) เป็นอันตราย/สูญเสีย 3) ความเครียด 4) ทำลาย ซึ่งประเมินโดยใช้ แบบวัดการประเมินค่าทางปัญญา ซึ่งเป็นส่วนที่ 2 ในแบบสอบถามความเครียดในการเรียนทางคลินิก (Clinical Stress Questionnaire) ของพากานา (Pagana, 1989) ที่สร้างตามแนวคิดของ ลาซารัสและโฟล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1984) แปล โดยผู้วิจัย

นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต หมายถึง นักศึกษาพยาบาลไทยหลักสูตร
พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก (2) ทุกสาขา ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กำลัง
ศึกษาในชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2542